

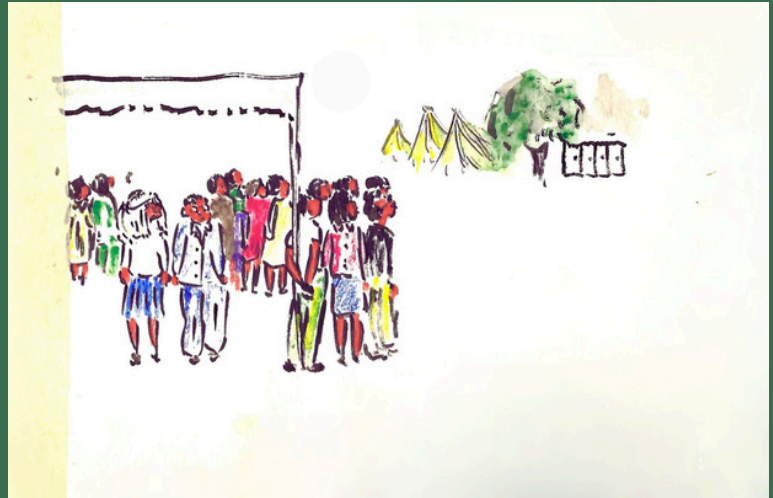
י"ב באב תשפ"ד, 16.8.24

אחוה אט"ו באב:

סיפור החתונה של אריק ויזחק אפר מ"ן, באכחזה של אריק. צויר בשנות ה-60. (פירוט - בעמ' 4)

2. הרב אביס

1. אחיכ ארב...

4. הלה נפלה אבו

3. החופה - אמאל הארון דה-בר טופח איזחק אל השכ

שבת פרשת ואתחנן, שבת נחמו

הדלקת נרות - 19:02, צאת השבת - 20:01

גיליון 1625

שבת פרשת ואתחנן, שבת נחמו

זמני תפילות השבת

מנחה וקבלת שבת - רבע שעה אחרי הדלקת נרות

שבת:

06:30 - מניין ראשון בבית הכנסת

08:30 - מניין מרכזי - בבית הכנסת

קידוש - פרידה ותודה - עם משפחות המפונים

13:30 - מנחה גדולה

17:15 - מנחה קטנה

תפילת מנחה בימי החול בבית הכנסת - 19:15

שיעורי השבת

לאחר מוסף וקידוש

נח חיות

לאחר מנחה (בערך ב-17:30)

הרב אילעאי

מלחמות אחים - מאז ועד היום

קידוש על הדג

לאחר תקופה ארוכה שבה פתחתם עבורנו את

ביתכם ואת ליבכם

מזמינים אתכם לקידוש "פרידה ותודה"

השבת, פרשת ואתחנן, על הדשא לאחר התפילה

מלפחות ה'מפונים' מהיום!

חוצים שנה לייסוד "מניין מקדיאים"

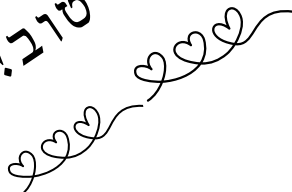

קידוש וברכה יתקיימו בסיום התפילה של

המניין הראשון בשעה +8.

הציבור מוזמן.

מזל טוב!

מאריק ומרכזי (אוא) בר דרווא,

מחני ויאא ראב

מלכ המספחה

מבר המצווה על הנכר, אבא

בנס על צופית ויריב.

מחנן בית אריה

ממכ המבוס מסיבת בר-מצווה

ממריק קרן-אור ויאא

ממבתא ומבא מפרת ויאב

ממבתא ומבתא מסתר ומבא ומבא מיכה

מלכ המחמלה!

ממיכ ומחמיה מל

ממנה ומבמאור מל

מבר המצווה על ינו, הנכר, הנין

בנס על נורית ומריה

קול ששון וקול שמחה, קול חתן וקול פלה

חסרים, והסבירה לי אפרת: לא היה לנו מספיק מקום על הצד הצר של המיגונית בכדי לצייר גם את העדים.

לי אישית בולט בחסרונו השולחן הקטן, שבמשך עשרות שנים היה ניצב בחופות היבנאיות על הבמה, ולא בצד הבמה כנהוג היום. לשולחן הקטן היו שני תפקידים: האחד, מלבד היין והגביעים היו מונחים עליו שני פמוטים, והנרות המוצבים בהם דלקו במהלך כל טקס החופה והקידושין, כמנהג אשכנז, "כדי להרבות אורה ושמחה". השני, לאחר הקראת הכתובה הניח מאיר את הכתובה על השולחן הקטן, והעדים חתמו עליה תחת החופה, לפני אמירת "שבע ברכות". מזל טוב!

ט"ו באב לפנינו, ורוב רבני ישראל שיערכו חופה וקידושין ביום החגיגי הזה לא יתעטפו בטלית תחת החופה. כממשיך דרכו של מאיר בר-שלום אני נוהג אחרת, וברשותכם ארחיב את היריעה: על המיגונית המוצבת סמוך לדירתם (לשעבר) של מאיר ושולמית בר-שלום ציירו אפרת עפרוני ודני הרץ את התמונה שבעמוד זה. תודות לכישרונם האמנותי הגדול של דני ואפרת ניתן לזהות את מאיר - עורך החופות המיתולוגי של קבוצת יבנה - עטוף בטלית, כשהוא מסדר חופה וקידושין ליוסף ורבקה גוטליב, כולם זכרם לברכה. לא זכיתי לשאול את מאיר על מנהגו, אך בספר המהרי"ל מצאתי כתוב בהלכות נישואין:

מהרי"ל היה עושה הברכה [קידושין ונישואין]. והיה לובש בגדי שבת לכבודם [של החתן והכלה וקרוביהם]. וכן לבש את הטלית המיוחדת לו לימות החול. בהילולת בתו היה לובש את הטלית המיוחדת לו לשבת.

המהרי"ל, שנולד במגנצא (1363) ושכיהן כרב העיר וורמיזא עד פטירתו (1427), נחשב כ"אבי מנהגי אשכנז". יש להניח שמאיר הביא ליבנה את המנהג אותו הכיר בימי נעוריו במרכז אירופה, ואני ממשיך את מה שראיתי מאז שעמדתי על דעתי.

מה חסר בציור הנפלא של דני ואפרת? בראש ובראשונה חסרים ההורים של החתן והכלה, כפי שהם היו חסרים בחתונות רבות שהתקיימו בארץ ישראל בשנים שלאחר השואה. גם העדים

בשער הגליון:

את סדרת תמונות ציירה מרים אשר ז"ל, אימם של אפרת עפרוני ושלומית בן טולילה. אפרת מספרת: "אמא ציירה סידרה של ציורי חתונות, ואחת מהם היתה ספרון של החתונה של הוריי, בקבוצת "אמונים" (הגלגול הקודם של עין הנצי"ב). בתמונה מס. 1 רואים את הציבור ממתין לרב שמתעכב. בתמונה מס. 2 - הרב מגיע באיחור לחתונה בעזרת - סוס ועגלה של חלוקת לחם, כנראה. בתמונה מס. 3 "החופה" רואים בצד שמאל את אדון דה בר לצדו של החתן. אדון דה-בר היה ידיד של אבי, שנהג לבקר ביבנה לעתים קרובות. כינו אותו "מוריד הגשם", כי תמיד כשהופיע בקיבוץ - היה מתחיל לרדת גשם. אדון דה בר הוזמן לחתונה, וכשהגיע אמא כבר עמדה בחופה ואבא התכונן להצטרף. האדון דה בר ראה את אבא שלי, טפח על שכמו בידירות, ואמר לו "אח, איצ אשר. מה אתה עושה פה?". תמונה מס. 4 - הוריי התחתנו בכסלו והיה בוץ. אמא הלכה לשירותים ולרוע מזלה החליקה בדרך, ושמלתה התלכלכה בבוץ. ליתר דיוק זאת לא היתה שמלה, אלא חצאית וחולצה. היה רגע מלחיץ, עד שאחת החברות מצאה לה תחליף הולם לחצאית.

**שבוע מעברים
קיץ תשפ"ד 2024**

יום ראשון, כ"א באב, 25.8
טבע בפעולה - פעילות ODT
רטובה בדשא החופות
לפי גילאים:
9:45-9:00 גילאי גנון וגן
10:30-9:45 כיתות א-ב'
11:15-10:30 כיתות ג-ד'
12:00-11:15 כיתות ה-ו'

יום חמישי, י"ח באב, 22.8
משק ילדים פתוח
בשעות 19:00-17:00

יום חמישי, כ"ה באב, 29.8
פעילות קייצית
של מתקנים
ושעשועי מים
בדשא הבריכה
משעה 12:30-10:00

יום שלישי, כ"ג באב, 27.8
הצגה לכל המשפחה
של תאטרון אפי hour
"גם זו לטובה"
בשעה 11:00 במשטח חד"א

במהלך השבוע הבריכה תפתח בשעות הבוקר:
ביום שני - 26.8
יום רביעי - 28.8
יום חמישי - 29.8
בשעות 12:30-10:00

אחוזים לכולם קיץ שקט וטוב!
מוזמנים ילדים, הורים, נכדים סבא וסבתא.
בחסות מערכת החינוך, האיגוד השלישי ומנהלת הקהילה.

להתראות בעמחות

- חתונתם של גל גדיש עם בח"ל יוגב חנוך תתקיים ביום שני הקרוב, ט"ו באב (19.8).
- בת המצווה של אביגיל פלק תתקיים אי"ה ביום שני, כ"ט באב (2.9).

ואיך התנהלו החתונות בימים ההם?

על החתונה של שולמית ומאיר בר-שלום ז"ל, הוריהם של ידידה קריק ועדה וסטרייך. נכתב בשנת 2008 ע"י מרים שליסלברג

סעודת המצווה התקיימה בצריף ששימש כחדר האוכל. ע"מ להוסיף חיסכון לחיסכון, צירפו לשתי החתונות מסיבת סיום לחברת נוער שסיימה שנה ביבנה. והתפריט? "מי זוכר – כנראה קציצות או נקניק". כנהוג באירועים חגיגיים דאז. שולמית זוכרת ששרו לה שיר בעזרת "תזמורת" בקבוקים. צילום יש לה רק אחד, שבו אפשר בקושי לזהות את הדמויות. היה 'ירח דבש'? קיבלו כמה ימי חופש. שולמית זוכרת שאחיה, שגר בירושלים ועבד בדואר ביחד עם ערבים, הוזמן ע"י אחד מהם לבקר אותו בשכם. הוא צירף לביקור את שולמית ומאיר, להפתעת המארח. "מה שהיה טוב, לא היינו צריכים לשלם את הנסיעה, כי אחי שילם". גם טיילו באזור כמובן, ולנו אצל קרובים בצפון.

למה התקיימה החתונה דווקא באלול? חיכו עד תקופת הקציר, כדי שאפשר יהיה לבנות בתי קש למגורים. הצרה היתה שבאותו חורף התחיל גשם זלעפות כבר בשמחת תורה. הכל נרטב והזוג הצעיר עבר לגור באופן זמני במקלחת הציבורית, לשם סחבו דרך הבוץ את המיטות. לאחר מכן גרו ב"ליפט" בקצה המחנה, ומשם עברו לחדר בבית רגיל. שולמית: "האמת היא שהעדפתי את הליפט". שם לא היו צריכים לשמוע את השכנים דרך הקירות הדקים, והיתה יותר פרטיות.

החיים בימים הראשונים היו לא קלים, אך היבנאים היו קבוצת צעירים עם חזון, והתמודדו עם כל הקשיים. שולמית גאה בהצלחת הקיבוץ, ומצטערת שאמה לא זכתה לראות שהבחירה של בתה לא היתה טעות.

בר"ח באלול תש"ב (1942) חגגו את החתונה הראשונה ביבנה – או בעצם את שתי החתונות הראשונות! לצורכי חיסכון התחתנו במזל טוב שני זוגות בו ביום, אחד אחרי השני: שולמית ומאיר בר שלום, והדסה ואלי בוכאסטר.

מסדר הקידושין בחתונה היה השוחט מגן יבנה – היישוב הקרוב והסידור הנוח ביותר. את שמלת הכלולות תפרו לה פה, מבד משי בצבע קרם. את הבד קנה לה אחיה בחו"ל, והיא שמרה אותו לאירוע הזה ("שמלה לא ארוכה"). "כ"הינומה" שימשה כילה (רשת בד) נגד יתושים, שמיד אחרי הטכס העבירה להדסה. מסדר הקידושין התעקש שהכלה תעמוד מתחת לחופה עם כיסוי ראש, ותפרו לה איזו מטפחת מאותו הבד שבו השתמשו לתפירת מטפחות לעובדות המטבח. המטפחת היתה כל כך לא מחמיאה, שמיד לאחר החופה, מאיר ביקש שתוריד אותה. לשמחתה, הוא אף פעם לא דרש ממנה שתלך עם כיסוי ראש ("מזל שהמטפחת הזאת היתה כל כך לא יפה").

האורחים שהגיעו היו בני משפחה, מספר לא גדול במיוחד. מה בקשר להזמנות? שולמית צוחקת. לא היה דבר כזה. היא כתבה גלויות שבהן הזמינה את האורחים. אפילו לטלפן היא לא יכלה, כי לרוב האנשים לא היו בכלל טלפונים. שולמית עלתה לארץ כשהשאירה מאחור את אמה, שלא זכתה לעלות ארצה, ונספתה בשואה. (למרבה האירוניה, אמה ביקרה בארץ שנה קודם, ורודגס מאוד לא מצאה חן בעיניה!). שולמית מציינת את מסירותה של לנה נחליאל ז"ל, שטיפלה בה ודאגה לה ממש כמו אימא.

צאתכס ופופ ובואכס בפופ!

ברכות חמות לאביעד גורליק ולתומר עמיר עם שחרורכם מצה"ל, לאחר שירות

מתגר ולחימה ממושכת למען הגנת המולדת שלנו. גאים בכם!

מאחלים לכם נחיתה רכה ונעימה והמון הצלחה בשנת בית.

ברכות לשקד מוזס עם סיומך שנת בית בגיל הרך ויציאה לעצמאות כלכלית.

אוהבים, גיא ואמיריכס

ועדת צעירים

תלמידי לי, מה את עושה?

דינה ספראי

מעבר לניהול המקצועי של תהליכי אישור התורמים החיים, אני מלווה באופן אישי את התורמים האלטרואיסטים, אלו שתורמים לאדם שאינו קרוב משפחה. אני פוגשת בהם לראשונה בעת אבחון פסיכולוגי

לו הם נדרשים בטרם הריאיון בוועדה. אפשר לתאר זאת כזמן איכות שלי איתם. זו הזדמנות להכיר אותם באופן אישי, לשמוע על מניעי התרומה, על התעסוקה שלהם, המשפחה, ובמיוחד לשמוע ולהבטיח היענות לבקשות המיוחדות שלהם. בפעם השנייה שהם מגיעים אלינו למשרד, זה כבר לוועדה עצמה, ואז הקשר האישי שנוצר בינינו מוריד קצת את המתח לפני הוועדה. כן, כולם נרגשים לקראת הוועדה, יודעים שלאחר הריאיון יוחלט סופית האם לאשר (או לא) את התרומה שלהם.

אתם פועלים גם מול האחרות לתרומה?

יש אצלנו מספר מחלקות. כפי שאני אחראית על תורמים חיים, אחות אחרת אחראית על הרשימה הארצית של הממתנים להשתלה מתורמים נפטרים. אחות אחרת מרכזת את תחום הרקמות מתורמים נפטרים (קרניות, עור, מסתמי לב, גידים ועצמות), ואחות נוספת היא מתאמת ארצית של ההשתלות, בזמן אמת. היא פועלת באופן רצוף מול מתאמות ההשתלה בבתי החולים, שאחראיות על קבלת הסכמות לתרומה מבני משפחות הנפטרים.

בתור תרומת כליה בחור איך את קשורה אליו, אלה איך בזיוק האמת לתפקיד?

בתקופה שתרמתי כליה, עמדתי בקשר עם ד"ר תמר אשכנזי מנהלת מרכז לאומי להשתלות, ולמרות שאני אחות מעולם לא חשבתי שאגיע לעבוד במשרד. לפני כשש שנים, בלימודי לתואר שני, נאלצתי

שם:

אילה עמיר

תפקיד:

אחראית על תחום תרומות אברים מן החי במרכז הלאומי להשתלות במשרד הבריאות

לפני כחודש ציינו בגיליון זה את חברי הקיבוץ שעובדים במשרדי ממשלה. האחת שלא הופיעה ברשימה כי לא הכרנו את עשייתה - היא אילה עמיר העובדת במשרד הבריאות.

מה התפקיד שלך בזיוק?

אני אחראית על תחום התורמים החיים. בישראל מתבצעות בשנה כ-320 השתלות כליה מתורמים חיים ועוד מספר תרומות של אונת כבד, לרוב מהורה לילד. תרומות הכליה יכולות להתבצע מתורמים בתוך המשפחה, או מתורמים ללא קשר משפחתי - חברים, שכנים או תרומה מזר. יש תחום נוסף, שהוא תורמים בהצלבה. במרכז הלאומי להשתלות, קיים מאגר בו נמצאים זוגות, לרוב בני משפחה, שלא נמצאה ביניהם התאמה. בעזרת תוכנת מחשב מיוחדת, אנחנו מחפשים התאמה בין הזוגות השונים, וכך קורה שמדי פעם מתקיימות מספר השתלות הקשורות זו בזו, כמעין שרשרת. במטרה למצוא יותר התאמות, אנחנו מקיימים שיתופי פעולה עם בתי חולים בפראג, וינה, קפריסין והאמירויות.

בתפקידי אני מרכזת את הפעילות שקשורה לאישור התרומות וההשתלות מהחי, במסגרת ועדות מיוחדות, שהוגדרו לכך בחוק ההשתלות.

ברמה המעשית, אני אחראית על ההכנות לוועדות, מבדיקת התיקים של התורם והנתרם, לרבות בדיקת היבטים רפואיים פסיכולוגיים וסוציאליים, באם נדרשות השלמות ועדכונים. בהמשך אני גם יושבת בוועדות עצמן, ומנהלת את הקשר עם בתי החולים ככל שנדרש. בהמשך, אני מטפלת בתיק מול הלשכה המשפטית, ובסיומו שולחת לבית החולים אישור לביצוע ההשתלה. כל השתלה בישראל עוברת את אישור המרכז הלאומי להשתלות, גם מתורמים חיים וגם מתורמים נפטרים.

במקום בו אני רואה את הכי טוב של עם ישראל, זה מרגש בכל ועדה מחדש.

יש סיכונים בתרומות כליה?

בכל ניתוח יש סיכון. סיבוכי ניתוח לא מאוד שכיחים אבל "כשזה פוגע בכך זה פוגע בכך", וקורה שהחלמה מתמשכת יותר מהצפוי. יש הנחיות שצריך להקפיד עליהן לאחר התרומה כמו למשל, להקפיד על שתייה מרובה, להקפיד לא להתייבש, יש תרופות שאסור לקחת, וחשוב להקפיד על המעקבים השנתיים, לכל החיים.

את משתפת בכך את העצמך תרומת כליה?

לפני שהתחלתי לעבוד במרכז הלאומי להשתלות, לא שיתפתי הרבה בהיותי תורמת. סיפרתי על כך לעתים בכיתות של ילדיי, או במכינות של הילדים. היום אני מוצאת את עצמי משתפת את התורמים בכך שגם אני תרמתי, וזה מאפשר להם לשאול יותר שאלות ולבקש הבהרות בכל התחומים, היות ואני מכירה את החוויה גם בפן האישי, וגם בפן המקצועי.

אולי Coen סיכנס קצר על העבודה למרות האתגר של הנסיעות היומיות לתל אביב, מרגישה שזכיתי לעשייה משמעותית וערכית.

להגיש הרבה עבודות, ובהמלצת אחת המרצות שלנו בחרתי נושאים הקרובים ללבי. מטבע הדברים העבודות התחלקו בין התפתחות הילד, התחום בו עבדתי באותה עת, כאחות אחראית במכון להתפתחות הילד באסף הרופא, לבין תרומות איברים. באחת מהעבודות ראייתי את ד"ר תמר אשכנזי ולמדתי על העשייה של המרכז הלאומי להשתלות מנקודת מבט אחרת. לאחר מכן יצא מכרז של משרד הבריאות לתפקיד ובחרתי לגשת למכרז. לאחר תהליך מיון ארוך, ופרידה מסודרת מעבודתי באסף הרופא - התחלתי בתפקיד, לפני כשנה וחצי.

יש להמליצה השפעה על הנכונות לתרום?

בתחילת המלחמה היתה עצירה מסוימת, כי הרבה מהתורמים היו במילואים, וגם שמרו חדרי ניתוח פנויים למקרי חירום. כשהמילואים התחילו להשתחרר, נוצר ביקוש גדול לתרום. הרבה תורמים מספרים שחשבו על התרומה עוד לפני המלחמה, אבל פרוץ המלחמה היה זרז להתקדם בתהליך. יש גם תורמים שאמרו כי כאשר ראו את הקיטוב בעם, עלה בהם הרצון לעשות משהו טוב ומאחד. באופן כללי, אני מרגישה שיש לי זכות גדולה, לעבוד

רשומון - 7.10, תשעה באב

דינה ספראי

בערב תשעה באב, אפשרו לנו חברינו, הצצה למקומות פיזיים ובעיקר רגשיים בהם היו ב-7/10 וקצת לאחרי. את הערב העוצמתי ליוותה בהנחיה מדויקת ואמפתית - נעמה טסלר.

מעברים

אחיעזר צייץ גם התחזקות באמונה - "אמונה בעצמנו, במפקדים שלנו, וגם אמונה מצד צוות הטנק שלי שביקשו שכאשר אגיד הגומל אזכיר גם את שמם".

בקיבוץ

על העשייה של הנוער בקיבוץ, מפירוק סוכות, התקנת בריחים ואיש עמדות החליבה - סיפר הלל עופרן, וזכה במחיאות כפיים.

שרית שניר חפץ סיפרה איך הניזולטר היומי שהכינה, "חרבות ברזל", קרם עור וגידים ונהפך ללהיט שמחבר בין האנשים.

נח חיות הזכיר גם את האירוח של יחידות מילואימניקים וציין שזה מילא צורך של הצבא, אבל לא פחות עזר לנו לצאת מההלם.

בסיום דבריו אמר נח:

"לצד העשייה, היתה לי תחושת רפיון כאשר בימים הראשונים לא הצלחתי ליצור קשר עם חברים בבארי, כפר עזה ונחל עוז, שחלקם היכרתי טוב. ליוותה אותי תחושת אשמה נוראית על ההפקרה. לא הפקרה אישית אבל תחושה כללית. שמחתי שיכולנו לסייע לעלומים בעזרתו של אסף, ועל חמוטל ששיקמה את המערך הפסיכולוגי בים המלח. לפני כמה שבועות הרגשתי שנפלה לי ההזדמנות להיות מזכיר של נירים, מקום שיש בו הרבה קושי וסימני שאלה, ושמחתי למצוא את עצמי יותר במעגל עשייה".

נקודת מבט של תצפיתנית

עומר אניקסטר סיפרה על חוויית שירות חיובית ומשמעותית מאוד כתצפיתנית במוצב נחל עוז. "הייתי אומרת לאמא שלי שאני מקנאה בעצמי על השירות שלי", אמרה בחיוך. ה-7/10 תפס אותה בבית ב'רגילה', לקראת שחרור.

עומר לא מתעסקת בשאלה "התרעתם?", אבל תולה את האחריות למצב ביהירות של המערכת. בעיניי, משפט הסיום הספונטני שלה ראוי למסגור:

ניר יעקבי תיאר איך מה-7/10 הוא בתחושה של "ערבוב": "לא היתה לי שום חוויה ברורה עם התחלה, אמצע וסוף. הקושי הוא שאתה יכול להיות באירוע מסכן חיים במחנה הפליטים בלאטה, ואחרי כמה שעות במסיבת חנוכה עם הילדים. שירות המילואים היה ארוך במיוחד, ופתאום זה נגמר. ופתאום אני שוב מרכז חינוך".

כמו משתתפים אחרים, ניר דיבר על התופעה של הצטברות של התמודדויות לא פשוטות, שמוחזקות היטב, ובאופן בלתי צפוי, באיזה טריגר סתמי כביכול, הרגש מוצא לו פרצה.

הכל השתנה

שמעון בזק סיפר על הלחץ של העלייה לצפון, כשהחייילים משוכנעים שהולכת להיות "התאחדות הזירות" ומה שקרה בדרום הולך לקרות גם בצפון. זה התבטא בין היתר בכך שבטנק שלו אנשים התחילו לעשות פעולות פיננסיות לכל צרה שלא תבוא.

שמעון זוכר משפט מכונן מאותם ימים. זה היה לאחר שאחד החיילים לא עמד בלחץ של ההמתנה והתמוטט. הקב"ן (קצין בריאות הנפש) כינס את היחידה ואמר:

"אני יודע שכולכם כבר רוצים לחזור הביתה, למשפחה שלכם. אני הגעתי משם. אבל תדעו שהבית שאתם רוצים לחזור אליו השתנה. המשפחה השתנתה. המדינה השתנתה. החברה הישראלית השתנתה. תהיו גאים שבזמן שהמשפחות מחפשות את עצמן וצמודות למסך, אתם נמצאים במשימה אקטיבית".

זה היה נכון, הרים אותנו ונתן לנו הרבה כוח, מסיים שמעון.

עניין של שניות

אחיעזר מובשוביץ תיאר את הרגע שבו ראה את פיצוץ הטנק שלו בסרט שהעלה החמאס, שבוע לאחר האירוע עצמו. "רק אז קלטתי כמה קרוב הייתי להיות במקום אחר לגמרי. עניין של כמה שניות. זאת חוויה מטלטלת".

אני לא מתיימרת להיות יודעת או צודקת אבל זה מה שאני מרגישה, ואני חושבת שעדיין יש יהירות.

וזה גורם להרבה זלזול

והזלזול מביא לשנאה ויש 'מלא' שנאה

וזה מאוד מפריע לי באופן אישי,

והלוואי שפחות נשנא ונפיץ אהבת חינם.

אני מחייכת לאנשים והם מחייכים אלי זה עושה טוב יותר.

והלוואי שזה מה שנדבק בו ויעשה טוב לכולנו."

את דבריה הקדישה עומר לזכר כל נופלי המוצב, התצפיתניות, הסמב"ציות, הלוחמים, החובשות. הרבה חיילים שכלל לא מדברים עליהם. שהחטופות שלנו יחזרו יחד עם כל החטופים. ושנאהב.

כאילו התפילה נכתבה לרגע הזה

אורי סולטניק תיארה את פעילותה כסמב"צית באוגדת עזה. בסיום דבריה תיארה רגע מכונן:

כשהמחבלים הגיעו מחוץ לחמ"ל אחת הבנות שאין לה שום קשר לדת, אמרה: "יאללה, אורי, תגידי איזה תפילה". לא היה לנו שום נשק ושום דרך להתגונן מלבד האנשים ששמרו עלינו מבחוץ.

בשמחת תורה מסיימים בפרק "לדוד ה' אורי וישעי" ומאז שהייתי קטנה אהבתי את הקטע בגלל השם שלי ועם השנים גם בגלל המילים שלו. זה הקטע הראשון שעלה לי לראש. אחת הבנות תפסה את העמדה שלי והתחלתי להקריא. תוך קריאת הקטע קלטתי כמה הוא מתאים לאותו היום.

לְדָוִד ה' אֹרִי וְיִשְׁעֵי מַמְי אִירָא ה' מְעוֹד־תִּי מַמְי אֶפְחָד:

בְּקָרֵב עָלַי מְרַעִים לְאָכַל אֶת־בְּשָׂרִי צָרִי וְאִבִּי לִי הִמָּה כְּשָׁלוֹ וְנִפְלוֹ:

אִם־תִּחַנֶּה עָלַי מִחַנֶּה לֹא־יִירָא לְבִי אִם־תִּקּוּם עָלַי מִלְחָמָה בְּזֹאת אֲנִי בּוֹטָח: ---

אֶל־תִּסְתַּר פָּנָי מִמֶּנִּי אֶל־תִּטְּבֹאֵר עַבְדָּה עֲזָרְתִי הִיִּית אֶל־תִּטְּשֵׁנִי וְאֶל־תַּעֲזֹבֵנִי אֱלֹהֵי יִשְׁעֵי:

כִּי־אָבִי וְאִמִּי עֲזָבוּנִי וְה' יֹאסֶפְנִי:

הוֹרֵנִי ה' דְּרָכָה וְנַחֲנִי בְּאֶרֶץ מִישׁוֹר לְמַעַן שׁוֹרְרֵי:

אֶל־תִּתְּנֵנִי בְּנֶפֶשׁ צָרִי כִּי קִמוּ־בִי עַד־שֶׁקֶר וַיִּפַּח חָמָס:

לוֹלֵא הָאֱמָנְתִי לְרֹאוֹת בְּטוֹב־ה' בְּאֶרֶץ חַיִּים:

קוּוֹה אֱלֹהֵי חֲזַק וְאַמֶּץ לִבְךָ וְקוּוֹה אֱלֹהֵי:

משמעות הפרק לאותו הרגע הפתיעה אותי וגם הבנות

פתחו עיניים" כששמעו את המילים. כשהצבא נכנס לתמרון בעזה, עמד לנגד עיניי הפסוק: "וְעַתָּה יְרוּם רֹאשִׁי עַל אִבִּי סְבִיבוֹתַי וְאַזְבָּחָהּ בְּאֵהָלוֹ זִבְחֵי תְרוּעָה אֲשִׁירָה וְאַזְמְרָהּ לָהּ":

מיילדת ואמא

שושי זלקינד תיארה איך תמרנה בין הדאגה לבנים המגויסים לבין תפקידה כדולה. החל מה-7.10 היא נקראה ללוות יולדות, כשהיא נכנסת לחדר לידה ומאלצת את עצמה להתנתק מכל קשר חיצוני. היולדת של ה-8.10 בבוקר הציעה לה לצאת רגע מחדר הלידה ולבדוק מה שלום הבנים אך שושי סירבה והשיבה: "אם אצא החוצה אולי אשבר. בואי נתכנס לתוך בועת השמחה שלנו ונעשה את זה כמו שצריך". "בסיום הלידה", מספרת שושי, "נפרדנו באהבה גדולה, יצאתי מהחדר וראיתי ששני בנים נוספים מגויסים חוץ משָלוֹ הסדירניק, ואיתן שגוייס בשמחת תורה בבוקר.

תוך יומיים הובנה המציאות הטראגית, הוקמה קבוצת וואטסאפ, "דולות למען העוטף" ונקראנו לדגל. ליוויתי לידה שהבעל הצליח להגיע ברגע האחרון, לידה שהאמא היתה המלווה כי אבא לוחם עמוק בעזה והלידה התפתחה מוקדם מהצפוי. כולן לווה בהתרגשות אחרת, בהתאם לסיטואציה המורכבת". לסיום אמרה שושי: "זה הכוח שלנו, זו התקווה. ימים, שבועות וחודשים שנעים בין חורבן וכאב לבין תקווה ושמחה".

להיות הורים ללוחמים

נדב עמיר הציג את נקודת המבט של ההורים: "כשתומר גויס נסעתי איתו בחג לניר גלים שם הוא היה צריך לקחת ציוד. ליד ארון המפתחות פגשתי את צביקי טסלר שנסע לערוץ 12, ואמר לי שאין לו מושג מה הוא הולך להגיד. באותו שלב עדיין לא קלטנו מה שקורה בעלומים עם המשפחה של אילה. משלב זה הפכתי לאבא לשני ילדים וחתן במלחמה, ודוד לכ-7 אחיינים. העסקתי את עצמי באיזה שהוא אופן, או שהסתכלתי כמה לאחרים יותר קשה. אילה חזרה לאפות חלות, ורשימת הבקשות לשלום החיילים הלכה ותפחה. כל אחד משנינו התמודד בדרך שלו. מצאתי את עצמי לפעמים בוהה בדלת ומתנער... הפחד מהדפיקה בדלת. וכל פעם חשבת: מי אני בכלל? יש כאלה שחווים את האירוע בצורה כל כך קשה. אני לא

לפעמים כשכבר אין לי כוח, אני מתעשת ואומר לעצמי: אנחנו פישלנו, אנחנו אלה שצריכים לתקן."

בארי

יאיר טסלר הגיע ב-7.10 כחייל לוט"ר (לוחמה נגד טרור) לבארי. הוא מתאר שלמרות הסיטואציות הקשות, הוא לא מפנים את האירוע. "בשלב מסוים היחידה נוסעת לקיבוץ רעים להתרענן. ושם, על המקרר בבית, אני רואה עיתון גזור עם המשפט האהוב על הרמטכ"ל: "תדע כל אם עבריה כי הפקידה את בניה בידי מפקדים הראויים לכך". ושם אני מתפרק. בפעם הראשונה אני מרגיש מה קרה. מה עברנו. זאת היתה נקודת השפל שלי באירוע הזה, ומשם עליתי וטיפסתי, ורוב מה שראיתי מאז זה את החוזקה של העם שלנו. את הדור שלכם, שמבין את האשמה ומנסה לתקן אותה, והדור שלנו, שיודע את העבודה ומנסה לעשות את הדבר המדהים שלדעתי אף אחד לא ציפה שנעשה. אני רואה בעיקר נקודות אור".

את הערב סיימה נעמה בתפילה לשלום החיילים ולשלום החטופים ולגאולה שלמה.

יכול להרשות לעצמי להתמסכן. וברגע שחושבים שהכל קצת יותר טוב, והנה דרור בא מהצבא ומחליטים לאכול ביחד, ואז פתאום אביב נכנסת ומודיעה שניצן נפצע.

לפני שבועיים התקיים מפגש של ההורים והבנים לסיום השירות של היחידה של תומר. לברכת הגומל חילק אבא של יונתן דויטש לצוות את הדפים עם הברכה והסביר לכולם את משמעות הברכה ומתי נאמרת, וכל הצוות אמר בקול רם את הברכה, והזמין את כולם לחגוג עם יונתן את יום ההולדת שחל באותו יום. יונתן נרצח השבוע בפיוגוע. כנראה ברכת הגומל עובדת לאחור, ולא על העתיד.

הדור שפישל צריך לתקן

אור אריכא מתאר את הרגע בו הוא כקצין מודיעין, קולט מה קרה: "אני תופס את הראש ומבין שהחלום הציוני היה לא רחוק מלהיות אחר לגמרי, ואומר לעצמי "איך פישלנו. איך הדור שלנו החזיר בעצם את המדינה למלחמת העצמאות השנייה. על הדור שלנו להחזיר את המצב שהמדינה תתקיים בצורה שהיא צריכה להתקיים. זה שאני קם יום או יומיים בשבוע לעשות מילואים,

לקראת השנה החדשה בצהלי

עשייה חברתית והעמקת הקשרים הטובים שכבר נוצרו עם הקיבוץ.

ורד גרוס ממשיכה להתנדב להיות אשת הקשר של צהלי עם המשפחות המארחות בקיבוץ. הניסיון השנה היה מוצלח מאוד ונוצרו קשרים מקסימים בין החניכות למשפחות. האירוח בשבתות יוצא פעם בשלושה שבועות לערך, וניתן לקבל כבר מעכשיו את הלוח השנתי עם כל התאריכים. משפחות המעוניינות להיות משפחה מארחת השנה לזוג חניכות (ומדריכות) בשבתות בבוקר, פנו בבקשה לִוְרָד.

תודה,

נעמה סולטניק

בתחילת ספטמבר תתחיל שנה חדשה בצהלי. עדי בלוט ממשיכה להוביל את השלוחה, ויצטרפו אליה שתי מדריכות בוגרות צהלי עין צורים, טליה כהן ויעל טולדנו, שמשתחררות בקרוב משירותן הצבאי.

בשלוחה של קבוצת יבנה ילמדו ב"ה השנה 27 חניכות, שמגיעות אלינו מתל אביב, ירושלים, גמזו, כפר אדומים, נס הרים, מודיעין, גבעת שמואל, פתח תקווה, מבוא ביתר, אלעזר, זיכרון יעקב, שערי תקווה, בית שמש, מצפה נטופה, תקוע, מצפה אילן, אפרת, קדומים וגם מהקיבוצים סעד וטירת צבי.

כולנו תקווה ותפילה לשנה טובה של למידה,

יבנאיק יקריס

אין קמו אהבה
ואין קמו בית
ואין קמו שנותו אהבה
ואין קמו אהבה שנותנת בית.
עידית ברק

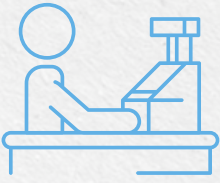
אנשי קבוצת יבנה היקרים,
הגענו לפה בתחילת ינואר, לאחר כשלושה חודשי פליטות במלון בנתניה.
לא מכירים, קצת חוששים, מלאים בתקווה שאנו עושים את הבחירה הנכונה
עבורינו ועבור ילדינו. הניתוק מקהילת עלומים וחוסר הוודאות לגבי ההמשך, פגשו
פה חיבוק ולב רחב, שעטפו אותנו מכל הכיוונים.
קיבלתם אותנו כחלק מכם, ונתתם לנו תחושת שייכות ואהבה. החל בריהוט ואבזור
הבית, דרך העוגות והמטעמים, וכמובן החיוכים בשבילים וההתעניינות הכנה
לשלומנו.
תודה גדולה לצוותי החינוך והגיל הרך, שקיבלו את הילדים שלנו ונתנו להם אהבה,
הכלה ומקום בטוח. תודה גם לילדים המקסימים, שפתחו את ליבם וקיבלו אליהם
את ילדינו בשמחה ובאהבה, כאילו היו תמיד חלק מהחבורה.
תודה מיוחדת לרחלי ולצוות, על הדאגה לכל פרט ועל ההיענות המקסימלית
(בשבת הראשונה פה, גילינו שאין לנו פלטה. טלפון לרחלי ותוך שעה נחתה אצלנו
פלטה בבית. וכך עוד המון מקרים). ותמיד העזרה הגיעה עם חיוך ושאלה: "אתם
צריכים עוד משהו?"
גילינו פה קהילה מדהימה, מקסימה וחזקה.
נתתם לנו בית, בתקופה שלא יכולנו להיות בבית שלנו. אהבה ושייכות, כשהיינו
זקוקים לכך.
יש לכם חלק גדול במסע הריפוי שלנו.
נשמור תמיד בלב מקום לכל אחד ואחת מכם! התקופה הזאת תלך אתנו תמיד.
מוזמנים לבקר אותנו בעלומים.
מנמא, אסנת, קמה, מעין, יעל ורותם בנימיני.

צולם השבוע:

צולם: אליקים איטלי

ציקת הכלונסאות לאבן דרך ג2.

לקראת הפעלת מערך ההגשה במתכונתו החדשה

יהודה שריד

עגלת ה"מנה העיקרית" ו"עגלת הדיאטה" תהיינה בצמוד לקיר המזרחי (קיר אדום), שם גם ימתינו הצלחות. עגלות ההגשה (פחמימות, סלטים, מרקים וכד') יסודרו קצת שונה מהיום, אבל הן אותן העגלות.

מיקום הקופות

בשונה מהקיים היום, הקופות תמוקמנה קרוב לסיום מסלול לקיחת האוכל, בקרבת עמדות השתיה. מיקום זה ימנע את המצב הקיים היום, שבו גם אלה המסיימים לאכול ועושים דרכם למכונת השטיפה עוברים שוב בין 2 הקופות.

בגישה לכל אחת מהקופות תהיה אפשרות להניח את המגש, וכך להתקדם לעבר הקופה ללא כובד המגש.

מיקום עמדת השתייה

בשלב זה עמדת ה"שתיה קרה" תישאר במקומה, ללא שינוי. לאחר שנדייק את העמדת המערך ונהיה בטוחים שהוא לשביעות רצוננו, נבדוק שוב את המיקום האופטימלי של עמדות השתייה.

מיקום עמדת מכונות הקפה

בשלב זה ישאר במקומו וללא שינוי (גם מיקום עמדה זו יבדק בהמשך).

חשוב לומר, אנו רוצים לעשות פיילוט לצורת ההעמדה, ולהסיק מסקנות, מבחינת "השביל חכם מן ההולך בו". הכל ניתן לשינוי, המערך לא מקובע לרצפה וניתן לדייקו בכל עת, עד שנגיע למיקום האופטימלי (עד כמה שניתן בנתוני המבנה הקיימים).

כדי לדייק בבדיקת הזרימה הנכונה, ומתוך הנחה שיכול להיווצר עומס (תור ארוך) ליד הקופות,

מערך ההגשה, בתצורתו החדשה, יחל לפעול מיום ראשון, כ"א באלול (1.9). ראשית, הערכה רבה ליניב וולף, שמוביל את הפרויקט ולידו גמלי אטיאס כמנהל הענף ומיכל סופר כמרכזת אגף השירותים.

כפי שכבר פורסם, חברת הייעוץ "אור", שמתמחה בתכנון מערכי הגשה, הגישה לנו שתי אופציות להעמדת המערך:

1. אופציה עם שינויים מינימליים שמתבססת על שימוש בציוד הקיים - רק בארגון אחר של המערך.

2. אופציה עם שינויים משמעותיים יותר, שכוללים פריצת חלונות הגשה בקיר (האדום) המזרחי והגשת המנה העיקרית ישירות מחדר ההכנה (של היום).

הצוות המלווה החליט, שבשלב ראשון נבחר באופציה עם השינויים המינימליים (אופציה 1) ואותה גם הצגנו לציבור. כל זאת לתקופת לימוד, ניסיון והרצה.

לאחר שהתוכנית לסידור המערך נתלתה לעיון החברים, פנו כמה חברים עם הערות. ההערה הבולטת היתה לגבי כיוון כניסת האנשים למערך ויציאתם לאחר עמדת הקופות, והחשש שהדבר ייצור "התנגשות" בין אלה הבאים לבין אלה שסיימו לקחת אוכל ובידיהם המגש עמוס באוכל, ולכן החלטנו שהכניסה תמשיך להיות במקום שאליו הורגלנו.

זרימת האנשים

הכניסה לאזור ההגשה - בדומה להיום, תהיה מהמרכז, והיציאה תהיה דרך הקופות, שימוקמו במקומן החדש בקרבת עמדת השתייה.

תואמים במקומות המיועדים, וכל זה ע"מ לסייע
בניתוב. במידת הצורך יתלה שילוט מתאים
שיעזור בהכוונה.
תצוגת מחירי המנות תהיה חשופה וגלויה לעין
כל, ותעודכן מדי יום (באמצעות שילוט מסודר על
העגלות ובעזרת לוח אלקטרוני).
נשמח לשמוע הערות והארות ע"מ ללמוד ולעשות
את המיטב, והכי חשוב זו סבלנות!

החלטנו שבשלב הראשון (כשבוע), הרישום
בקופות ימשיך להיות כפי שהוא היום (ללא פירוט
המנות) - מה שיאפשר לנו לבדוק אם הזרימה היא
נכונה ועונה על הציפיות. לאחר שנוודא שהכל
תקין ואין בעיה בזרימת האנשים, נתחיל ברישום
המדויק. בשיטת רישום זו, כל חבר יקבל פתקית
עם פירוט המנה והתוספות כפי שלקח. כהשלמה
למערך בצורתו החדשה, יוצבו המחיצות, עמודים

תגובה

נכדוטיי החילונית לא מגיעות כמעט
ליבנה.
אם הן יגיעו, אין לי שום ספק שגם
אם לבושן לא יהיה לרוחי, אסכור את
פי.
גם אם הייתי רוצה עולם מושלם, כמו
שאני אוהבת וגם אתה, זה לא עובד
ככה בחיים...
(השם שמור במערכת)

דעת יחיד ?

עם פרוץ הקיץ, בדגש על חודשים
יולי אוגוסט, אנחנו מתברכים באירוח
ילדינו ונכדינו לארוחת צהרים. אני
מבקש מחברי הקבוצה לוודא
שאורחיהם יגיעו בלבוש ההולם את
אורחות חיינו.
תודה על ההבנה ושיתוף הפעולה.
נ.ב.
מספר חברים וחברות פנו אליי בנושא
ע.ע

קיבוץ קבוצת יבנה היקרים!
השבוע הגענו, פלוגת כרמל מבסיס מחווה אלון, להתארח
אצלכם.
זאת אחרי שפינו אותנו מהבסיס שלנו בשל מצב ביטחוני מתוח.
קיבלתם אותנו באהבה רבה ובחום.
העברנו את הזמן במכינת צהלי וכמובן שאכלנו ארוחה חמה
וטעימה בחדר האוכל של הקיבוץ.
נהנו מאוד להתארח ולהרגיש אווירה משפחתית ונדיבה!
ברצוננו להגיד לכם תודה - בזכותכם התאפשרה פעילות של 40
חיילות, פלוגה שלמה, לצד המצב הביטחוני המורכב.
נתת לנו אור ואוויר לנשימה בתוך תקופה מלחיצה ומטלטלת!
מרגש להרגיש כזו תמיכה מהחברה הישראלית ומהקהילה של
הקיבוץ בפרט!
מלאות הערכה והוקרה,
מפקדות פלוגת כרמל מחווה אלון
עם ישראל חי!

דו"ח על פעילות הקיץ בחינוך

מור וולף

לכל אלו נוספו שיעורי שחייה לילדי א'-ב' וג'-ד', מרתון מרכז למידה בהובלת מזל ואדריאן וקייטנת א'-ד' שהפעילו ילדי חברת נעורים. כמו כן, הילדים מבקרים באופן קבוע במשק ילדים, שם נהנים מהמרחב והחיות, מבנייה בבוץ ושכשוך במעיין.

כמובן שכל זה לא היה קורה ללא הצוותים המסורים של בתי הילדים ומשק ילדים: בזוגון א'-ב'- אביה שלום, מעיין סגל (ש.ל.), אורי ב.א. והדר לסלוי. בזוגון ג'-ד' - יעל לוי, עינת בוכהלטר, עינב מיכאל ותהילה טאוב (ש.ל.). בזוגון ה'-ו' - אביהו אשבל ועירית מימון. במשק ילדים - נירית אפרתי, שרה גדג' (ש.ל.) והילה אסרף (ש.ל.).

בימים אלו אני מסיימת את תפקידי בחמש השנים האחרונות כמנהלת החינוך החברתי. אלו היו שנים מלאות משמעות, סיפוק וחיבורים לקהילה. תודה גדולה למנהלי החינוך בעבר ובהווה -

דני הרץ, אסף בית אריה וניר יעקבי על עבודה חינוכית משותפת, תודה לצוותים המדהימים ולהורים על האמון.

החופש הגדול עומד לקראת סיום, ושנת הלימודים כבר מעבר לפינה.

החופש בזוגונים עמד השנה בסימן "קיץ ישראלי", מלא וגדוש בפעילויות. הושקעו מחשבה ותכנון של הצוותים, כדי ליצור חופש שישלב הנאה, חוויה, למידה, העשרה, מפגש ונתינה. למרות המצב הביטחוני הצלחנו לקיים את הכול כמתוכנן והמערכת פעלה כבשגרה.

מתוך שלל הפעילויות נספר על חלקן - פתחנו את החופש ביום פעילות של ילדי א'-י"ב בבריכה, שם נוצרו חיבורים יפים בין הנוער לילדים הקטנים יותר, נפרדנו מכיתת ברוש והענקנו לכל שכבת גיל שם מעולם הצמחיה.

ילדי ה'-ו' קיימו פעילות הישרדות במשק ילדים כולל משימות אתגריות ולינה באוהלים, בשבוע "המצאות ישראליות" הדגים אבי גולדנברג כיצד מדפיסים דגמים במדפסת תלת מימד. בשבוע "אהבת חינוך" ילדי ה'-ו' חילקו לימונדה בשוק רחובות ולאחר מכן נפגשו ושיחקו עם דיירי "עמך". בשבוע קיבוץ ילדי א'-ו' העלו מופע פ"ז 6 משלהם, ובשבוע שעבר נערך גמר חידון פרקי אבות, לאחר שלמדו משניות במהלך הקיץ.

ילדי ה'-ו' עם דיירי "עמך"

משולחנו של המזכיר

נח חיות

בליל זה יבכיון

"צרות אחרונות משכחות את הראשונות" (בבלי, ברכות י"ג ע"ב) מכוון דווקא להצלה מצרות, ואילו חורבן אחרון דווקא נכרך בחורבן ראשון וכך נהוג בקהילות ישראל לצרף לתשעה באב את הפוגרומים של מסעי הצלב, את השואה ועתה גם את אירועי ה-7 באוקטובר, בשבת הארוחה ההיא. בליל תשעה באב, לאחר התפילה, התכנסו חברות וחברים, צעירות וצעירים לחלוק בחבורה מקצת ממאורעות השנה החולפת. בנותינו ובנינו הצעירים הפליאו לתאר את חוויותיהם הקשות אך בלטו דווקא בחוסנם והייתה לנו הזדמנות מרגשת לשוב ולחוות איתם את הקושי ואולי גם לסייע מעט בעיבוד שלו. ארגנו את הערב גלי, חמוטל ורחלי.

מועצה

אנו לקראת בחירת הרכב חדש למועצה ודווקא בסיום הקדנציה נקראים חברה שוב ושוב לשיבות מועצה. על סדר היום עומד דיון לקראת קבלה לחברות של תחיה ועוז בן יוסף, שמשלימים 3 שנות קליטה. תחיה ועוז מוגשים לחברים בהמלצתם המשותפת של ועדת קליטה וועדת חברים.

בסעיף שני מציע יוסי צנחני להגביה את תקרת

הבונוס וכאשר לא חולק בונוס בשנה או בשנים שלפניה. סעיף שלישי דן בנוהל שיגדיר את מעמדם של בנותינו ובנינו שנמצאים פה לאורך שנים שלא במעמד של חברים.

נושא נוסף שיעלה בשבועות הקרובים מתקשר לתקנון הדרום שהכנתו הסתיימה ושעובד על ידי "הצוות ליום הקובע בתקנון הדרום".

מזכירות

פנחס חושן הציג בפני המזכירות את פרטי התוכנית לסגירה של אזור המשק בגדר, בעיקר שטח הרפת ומרכז המזון מפני מבקרים שאינם רצויים. זה שנים שאנו מוטרדים מכניסת לא מורשים לאזור, כניסה שמסכנת חיים, עלולה לפגוע ברכוש (שריפות למשל) ומפריעה לעבודה הרציפה. הכוונה היא אפוא לסגור בגדר את הכניסות, הן בצד הצפוני לפני המאצרות והן בצד הדרומי, ליד מפעל השעונים ולפני הבית האדום. השערים יפתחו על ידי מורשים באמצעות הטלפון וכן יישארו שערים קטנים (פשפש) שיאפשרו לחברים מעבר בשבתות לביקור ברפת ולראות חליבה. תוכנית מפורטת תיתלה על הלוח והציבור מוזמן להפנות שאלות או להעיר הערות אם ישנן לפנחס חושן או לשלמה, מנהל המשק.

מרפאה: ☺

טל. 08-8548300, חדר אחיות 8264, אחות חירום - 050-6998317, איחוד הצלה - 1221, דואל: mrkyavne@clalit.org.il

אחיות: בוקר - ימים א'-ה' 9:00-12:30, צהריים-ערב: ימים א'-ד' 14:00-15:00, יום ה' 14:00-19:00

בדיקות דם ומקרים דחופים - כל יום בין 7:00-8:30.

שעות קבלה ד"ר מולא: יום א' 7:30-11:00, יום ב' 9:00-11:00, יום ג' 11:00-12:15, יום ה' 16:00-18:00

אנו מזכירים שאפשר להזמין תורים לרופא ולהזמין אישור לבדיקות דם - באפליקצייה של הכללית.

ליהיו ימים טובים ובלילות טובות, לילות המרפאה

יומן השבוע

- שחייה ושיחה נשית בבריכה - יום ראשון, 21:00
- משק ילדים פתוח - יום חמישי בשעות 17:00-19:00

חצבים ראשונים ליד הכניסה של חדר האוכל

כמו חצב / נעמי שמר

כמו חצב להתבצר
במעבה האדמה
ולחכות לסיומה
של העונה הכי חמה
ואחר כך להתמר
וכעמוד עשן לבן
שמוצה טובה להעביר
שהחגים כבר באויר

וכמו ענן להתגשם
מעל חלקת שדה ריקה
ולהביא לרגלים
את הבשורה הירקה

שוכרי הרוח מנסים
לשמר עלי מן הבאות
במעבה הפרדסים -
אמרו מתי קץ הפלאות
אמרו מתי קץ הימים
הלא מדבריות שלמים
יש לעבר בניד עפער
שבין הקיץ והסתיו

וכמו ענן להתגשם...

צפור השיר הפעוטה
שהסופה אותה גרשה
ובלבלה את מסלולה
מיבשה ליבשה
צפור טסה, נעה, נסה.
על תרן של ספינת משא
בהגיעה עד אי אוכד
למדי אותי להשרד

וכמו ענן להתגשם...

על השירים: יצחק ברוכי

מאמרים שילחו לדואל: bimkomon@gmail.com

יש לשלוח חומר עד יום רביעי ב-09:00. במקרים חריגים עד רביעי ב-16:00 - בתיאום מוקדם.